

πών' τὸ μωρὸν (κομπώνει = ξεγελά) Ἀργυρόπ. Ἐπαρήτε τὴ γλυκασία σας καὶ δωσῆτε τὴν εἰά μας (εἰά = ὑγεία· ἐξ ἐπωδ.) Ἀμισ. 4) Ὁ εἰς εὐχάριστόν τι ἔδεσμα ἐθισμός Μῆλ. β) Αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔδεσμα, τὸ ὡς δέλεαρ προσφερόμενον Μῆλ.: Τὸ τρουζὶ θέλει καὶ λίγη γλυκασιά γιὰ νὰ σ' ἀκ'λουθῇ (τρουζὶ = ἀμνὸς οἰκόσιτος).

γλύκασμα τὸ, Κεφαλλ. — Λεξ. Βλάχ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γλύκαμα Ἴος Κεφαλλ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ υ κ α σ μ α. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

1) Γλυκύτης, ἡδύτης Λεξ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Π.Δ. (Παροιμ. 16,24) «κηρία μέλιτος, λόγοι καλοὶ, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἱασις ψυχῆς». β) Πᾶν γλυκὺ ἔδεσμα ἢ ποτὸν Ἴος—Λεξ. Βλάχ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Π.Δ. (Νε.8,10) «φάγετε λιπάσματα καὶ πίετε γλυκάσματα». γ) Μεταφ., γ λ υ κ α σ μ ὁ ς 2 Λεξ. Πρω. 2) Τὸ προσδίδον γλυκύτητα Λεξ. Πρω. β) Μεταφ., ἡ ἡρέμησις, καταπράυνσις Λεξ. Δημητρ. γ) Ἐπὶ καιροῦ, ἡ ἀποκατάστασις εὐδίας, αἰθρίας Λεξ. Δημητρ. 3) Κατὰ πληθ., διάφορα φαρμακοτεχνικὰ πολτώδη συνήθως ἐκ φυτῶν σκευάσματα ἐφθὰ ἢ μὴ Λεξ. Δημητρ. 4) Τὰ ἐντὸς τῆς στοματικῆς κοιλότητος ἐξανθήματα, αἱ ἄφθαι Κεφαλλ.

γλυκασμός ὁ, Ν. Ἔστ. 28 (1940), 115 — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ υ κ α σ μ ὁ ς.

1) Ἡ γλύκανσις Λεξ. Πρω. 2) Τὸ αἶσθημα τοῦ γλυκέος, ἡ περὶ τὴν γεῦσιν γλυκύτης Λεξ. Περίδ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ., βλ. Π.Δ. (Ἄσμ. 5,16) «φάρυγξ αὐτοῦ γλυκασμοὶ καὶ ὄλος ἐπιθυμία». β) Μεταφ., ἡ εὐχαρίστησις, χαρά, ἀγαλλίασις Ν. Ἔστ., ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶσαι ὁ γλυκασμός τῶν ὀφθαλμῶν μου Λεξ. Πρω. || Ποίημ.

Γλυκασμέ τοῦ ὀνείρου, κοίμισέ με,
γεῖρε μου τῆς λήθης τὴν ὑδρία,
μέ τ' ἀνθόνερό σου ράντισέ με,
φέρε 'ς τὴν ψυχὴ μου τὴν εὐδία

Ν. Ἔστ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. τὸ εἰς τὴν ἐκκλησι. γλῶσσαν (β' ἐξαποστ. μεγ. παρχλ. καν. Θεοτόκου) «ὁ γλυκασμός τῶν ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά».

γλυκασπάζομαι Φ. Πανῆς, Λυρικ., 418.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ α καὶ τοῦ ρ. ἀ σ π ἄ ζ ο μ α ι.

Ἀσπάζομαι μὲ ἐγκαρδιότητα, μὲ ἀγάπην, οἶονε μὲ γλυκύτητα: Ποίημ.

Ἐλα νὰ σέ γλυκασπασθῶ, | νὰ σέ δακρυποτίσω,
καὶ εὐθὺς ἄς ἀχνοβολήσω | 'ς τοῦ Ἀδου τὴν ἐρ'μιά.

γλυκάσπρουδος ἐπίθ., ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκάσπρουδο Πελοπον. (Δάρα Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἀ σ π ρ ο ὕ δ α.

Εἶδος ἀμπέλου, τὸ ὅποιον παράγει γλυκὰ λευκὰ σταφύλια: Ὡς τ' ἀμπέλι μας ἔχουμε φιλέρια, γλυκάσπρουδα, περαχωρίτες.

γλυκατζάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκαντζάρι'κους Μακεδ. (Βρία).

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ α τ ζ ῆ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ἀ ρ ι κ ο ς.

Ἐπὶ ἔδεσμάτων καὶ καρπῶν, ὁ ἔχων γλυκεῖαν τὴν γεῦσιν.

γλυκατζήδικο τό, πολλαχ. γλυκατζήδ'κον Λέσβ. (Πάμφιλ.) Λῆμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ῆ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ἡ δ ι κ ο ς.

Κατάστημα παραγωγῆς καὶ πωλήσεως γλυκουσμάτων ἐνθ' ἄν.: Φκειάσαν γλυκατζήδ'κα, λουκάντις, νὰ γιμώζ'ς τ'ν ἄ'λιά σ' Λῆμν.

γλυκατζῆς ὁ, πολλαχ. Θηλ. γλυκατζοῦ Ἀθῆν. Ἴων. (Σμύρν.) κ.ά. γλυκατζῆνα Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ πληθ. γ λ υ κ ἄ, οὐδ. τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ ὁ ς, ὡς οὐσ. νοουμένου, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τ ζ ῆ ς.

1) Ὁ ἀγαπῶν τὰ γλυκὰ, τὰ γλυκύσματα πολλαχ.: Ἐχω 'να γείτονα μεγάλο γλυκατζῆ, οὐλο μὲ τὰ γλυκὰ τὴν περνάει (= διατρέφεται) Ἀθῆν. Ἐλα νὰ μοῦ κἀνης βίζιτο, νὰ φᾶς, πού 'σαι γλυκατζοῦ Σμύρν. 2) Ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν γ λ υ κ ἄ, γλυκύσματα Ἀμοργ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θῆρ. Μακεδ. (Φλόρ.) κ.ά.—Λεξ. Βλαστ.: Δίπλα μου ἦτανε τρεῖς τέσσερες γλυκατζῆδες μὲ τσι ταβλάδες τῶνε Θῆρ. || Ἄσμ.

Μηδὰ καὶ τὸ γλυκό μας δὲν σᾶς ἄρεσεν;

Ἐδῶ κι ὁ γλυκατζῆς μας, ἄλλο φτειάνομεν Φλόρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκατζῆς Ἀθῆν. Στερελλ. (Ἀμφισ.) Γλέκατζης Ἀθῆν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὡς τοῦ Γλυκατζῆ Ἀμοργ.

γλυκατζούρα ἡ, Βιθυν. (Κατιρλ. κ.ά.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) γλυκαντσούρα Κωνσπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ῆ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὕ ρ α.

1) Ὑπερβολικὴ γλυκύτης ἐνθ' ἄν.: Ἐκαμε τὸ σερμπέτι γλυκαντσούρα καὶ δὲν πίνεται (σερμπέτι = παχύρρευστον γ λ υ κ ὁ ν, π.χ. π ε τ ι μ ῆ ζ ι κ.τ.τ.) Κωνσπ. Σάλτι γλυκατζούρα εἶναι τὸ κνδωνᾶτο· λιγώνεται κανεῖς γιὰ νὰ τὰ τρώῃ (σάλτι = ὀλωσδιόλου) Κατιρλ. 2) Τὸ ἐλαφρῶς γλυκίζον ἔδεσμα Θράκ.

γλυκατζούραβος ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκαντζούραβου Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ο ὕ ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α β ο ς.

Ὁ ὑπόγλυκος: Εἶναι λίγου γλυκαντζούραβου τοῦ φαῖ.

γλυκατζούρι τό, ἐνιαχ. γλυκατζοῦρ Θεσσ. (Ναρθάκ.) Στερελλ. (Ἀχρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ο ὕ ρ α, τὸ ὅπ. βλ.

1) Γλυκὺ ἔδεσμα, γλύκισμα: Σί 'φιρι γλυκατζούρια οὐ μπαμπᾶς σ' ἀπ' τὴ Λάρ'σα; Ναρθάκ. Σώπα, μὴ φονιάζ'ς! Θὰ σ' φέρον αὐριον γλυκατζούρια αὐτόθι. Μᾶς ἡφιρις κἀνα γλυκατζοῦρ ἀπ' τοῦ γάμου - ἀπ' τὰ βαφτίδα; Ἀχρ. Μὴ βάν'ς πονεῖν γλυκατζούργια 'ς τ' πίττα κι δὲ θὰ τρώῃ αὐτόθι. 2) Μεταφ., ἡ σεξουαλικὴ ἡδονὴ Στερελλ. (Ἀχρ.): Θὰ 'χ'νι γλυκατζούργια ἀπόφι.

